

Bluot

DÁLEČNÍK

J. ČERVENÁK

Copyright © 2008 by Juraj Červenák
Cover & Illustrations © 2008 by Michal Ivan
For Czech Edition © 2008 by Robert Pilch – Brokilon

ISBN 978-80-86309-24-8
ISBN PDF: 978-80-86309-63-7
ISBN PDF pro čtečky: 978-86309-64-4
ISBN ePub: 978-80-86309-65-1
ISBN Mobipocket: 978-80-86309-66-8

Juraj Červenák

BIVOL DÁLEČNÍK

Nakladatelství BROKILON
PRAHA
2008

Juraj Červenák

v nakladatelství Brokilon

Cyklus Bivoj

Bivoj běsobijce
Bivoj válečník

Cyklus Conan

Conan a dvanáct bran pekla
Conan nelítostný *

Samostatný román

Sekera z bronzu, rouno ze zlata *

** připravujeme*

<http://www.brokilon.cz>
brokilon@brokilon.cz

Obsah

Noční drápy	6
Tíha viny	19
Ohně na Budči	33
Vlčí svatyně	49
Bronzová sekera.....	62
Útočiště	75
Zapovězený břeh.....	87
Okřídlený špeh.....	102
Posvátná hora.....	113
Útok z nebes	123
Uprchlíci	137
Oráč.....	153
Na jih	165
Nepřátelské ohně	176
Dary bohů	189
Srdanova zkouška	202
Divoká voda.....	220
Osudný šíp	230
Vojevůdce	241
Brána z krve.....	252
Bitva pod Řivnáčem	266
Volání předků	277
Hostina pro bohy.....	290
Knížectví z popela a krve	301

KAPITOLA PRVNÍ

Noční drápy

Zvolna padal soumrak. Ten opravdový, snášejší se na území kmene Čechů, i ten, který se Bivojovi vloudil do srdce a způsobil, že strošovský vladyka během celodenní jízdy na severovýchod ani jednou nepromluvil, a když už čas od času opětoval pohledy svých společnic, jeho oči byly naprosto bez lesku a vězela v nich ještě neproniknutelnější temnota než obvykle. Rusalky dokonale chápaly příčinu jeho zasmušilosti a nesnažily se s ním navázat rozhovor, natož aby jej nějak povzbuzovaly či utěšovaly. Koneckonců, samy měly dost důvodů zůstat zticha a zabývat se jen vlastními pochmurnými myšlenkami.

To, co viděli cestou, nikomu ze čtveřice na náladě nepřidalo. Jeli ve stopách zličského vojska, táhnoucího od Libušína k Budči, a to znamenalo putovat pásem zdupané, vypleněné a krví svlažené země. Všechny osady a dvorce, na které narazili, našli liduprázdné – koho Zličané nezabili, toho vzali do otroctví, a kdo měl to štěstí a unikl jim, ten hledal skrýš hluboko v lesích, daleko od cest a obydlí. Z mnoha domů zbyly jen čadící trosky. Ohrady a chlévy zely

prázdnou. Dokonce i na pastvinách spočívalo bezútešné ticho – jen tu a tam zaznělo z dálky zoufalé bučení či bečení zatoulaného dobytka, marně hledajícího odehnané stádo. Krajem se proháněly jen smečky psů a jinak prosluněnou oblohu každou chvíli zastřelo početné hejno krkavců, vran a havranů, putujících za hojnou potravou.

I přes všudypřítomný zmar bylo v osadě, k níž Bivoj a rusalky dorazili krátce před setměním, poměrně živo. Hned jak vjeli mezi chýše, vyplašili lišku a několik divokých koček a psů. Všude kolem, na stromech, plotech i nespálených krovech, posedávaly vrány. Hotový rej mrchožroutů však vládl na návsi, před dlouhým starostovským srubem proměněným v doutnající spáleniště.

„Dej mi sílu, Perune...“ zachroptěl Bivoj, ačkoli to, co tu na ně čekalo, už viděli v obměnách ve všech vesnicích podél cesty. „A sešli zkázu na ty vraždící zkurvysyny. Copak ty své krvelačné běsy ještě nenakrmili dosyta?“

Uprostřed kruhového prostranství byl do země zaražen nahrubo otesaný špičatý kůl – obětní sloup, jak Bivoj a jeho společnice pochopili v předchozích vydrancovaných osadách.

Znamení vítězství a nadvlády.

Poděkování bohům za další dobyté české sídlo.

Okřídlený vlk Simurg, jemuž se Zličané na popud svých avarských vojevůdců klaněli, byl poslem a válečným vyslancem nebeského vládce Tengriho. Představoval pouto mezi světy bohů a smrtelníků. Pohyboval se po obloze – především noční – ale často chodil i po zemi. Proto mu obětovali oběma způsoby.

Z hrotu slepě zírала lidská hlava, v této chvíli už kvůli snaživým vranám proměněná v lebku ulepenou krví a zbytky vlasů. Pár stop pod ní byl na kůlu naražen trup – původně byl umístěn výš, ale jak se na něm hemžili černí ptáci, zápasící o kusy vnitřností a šťavnaté kousky masa z pahýlů končetin, pozvolna pod jejich váhou klouzal níž a níž. Tyto části oběti náležely mocnostem ovzduší, přicházejícím v podobě ptáků. Uťaté ruce a nohy byly pověšeny na krátkých zbytecích větví tak, aby na ně dosáhli dravci chodící po zemi. Tohoto úkolu se s chutí zhostila vlčí rodinka – dospělý pár a půl tuctu zhruba čtyměsíčních štěňat. Šelmy na vyrušující jezdce podrážděně

zavrčely, ale když neklidní koně na návsi zabušili kopyty, daly se na ústup. Ve větším počtu by se možná odvážily jezdcům vzdorovat, ale tahle rodinka s mláďaty, ještě neschopnými samostatného lovu, tvořila pouze základ budoucí smečky, postrachu ovčích stád, a vlastní bezpečí pro ni bylo důležitější. Vlci proto moudře odběhli k nedalekému lesu a tam z houštin nevraživě blýskali očima a čekali, až se podivní dvouhlaví čtyřnožci seberou a odjedou.

„Tady na noc zůstat nemůžeme,“ nakrčila Vlasta nos, podrážděný pronikavým pachem lidských ostatků.

„Ne, to nemůžeme,“ zabručel Bivoj, dívaje se ze sedla na změt' ohořelých trámů a lidských kostí v rozlehlém žárovišti, které zbylo z hlavního srubu. „Jsme už příliš blízko Budče. Kdykoli se tu můžou objevit Zličané, čenichající kolem po další kořisti. Kromě toho... z těch havranů všude kolem mi naskakuje husí kůže. Očima kteréhokoli z nich nás může pozorovat ta mrcha Ašiga.“

„To si nemyslím,“ namítla Vlasta a rozhlédla se. Černých ptáků byla všude kolem opravdu hojnost. Ti, kteří hodovali na obětním kůlu, se jezdcí vůbec nenechali vyrušit a dál zběsile klovali do trupu. „Cítila bych její vědomí. Mimo to, silně pochybuju, že by se teď odvážila přenášet svou duši do obyčejné vrány...“ Rusalčí velitelka zmlkla. Uprostřed věty jí došlo, že načala citlivé téma.

„Proč?“ vyzval ji Bivoj, aby pokračovala. Bublaly v něm natolik špatné pocity, že horší už to ani být nemohlo.

„Inu... protože tělo, v němž teď přebývá, pořád patří Kazi. A stále v něm sídlí i kněžnina duše. Jistě, ta Ašižina má navrch, ale jakékoli složitější kouzlo ji může oslabit a tehdy duše Kazi, krčící se někde v nejzazším koutě podvědomí, využije příležitost a pokusí se vetřelce ze svého těla vypudit. Proto teď Ašiga nemůže plýtvat kouzly a její schopnosti jsou velice omezené. Což je výhoda pro nás. Nemusíme se bát jejího pátravého vědomí, poletujícího nad krajem.“

Vladyka zamyšleně přikývl. Udělalo mu dobře, když slyšel, že jeho milovaná zřejmě pořád bojuje a dokáže nežádoucí vetřelkyni ve svém těle ztrpčovat život. „Rozumím,“ zabručel. „Doufejme, že je tomu opravdu tak. Přesto se raději utáboříme někde v lese. Nocleh tady by nebyl ani bezpečný, ani příjemný.“

„Souhlasím. Ale pronásleduje mě jiná nedobrá předtucha.“ Vlasta se neklidně ošila v sedle. „Ašigy se sice nebojím, ale stejně mě mrazí v zádech.“

„Co to znamená?“

„Myslím, že se nám někdo pověsil na paty. Nebo spíše *něco*.“

„Taky to cítím,“ přisvědčila Mlada. „Je to čím dál zřetelnější. Přibližuje se to. A *rozhodně* to není člověk. Dost možná to vůbec není smrtelný tvor.“

Bivoj se mimoděk ohlédl k cestě, po níž přijeli. Kromě houstnoucích večerních stínů ale nezahlédl nic, co by stálo za pozornost.

„Děsíte mě,“ přiznal bez okolků. „Nevidět na vlastní oči, jak se Sekáčova mršina hezky škvaří pod hořícím zátarasem a mění se v hromadu mastného popela, myslel bych si, že se po naší stopě žene starý známý...“

„Ne, Sekáč to není,“ uklidnila jej Vlasta. „Ani si nejsem jistá, jestli nás *to* pronásleduje. Víím jen, že to putuje stejným směrem jako my. Každopádně bychom to neměli podceňovat, dokud nevíme, co to je a jaké to má úmysly.“

„Nebude tedy přece jenom lepší zůstat ve vesnici a dobře se opévnit v některém srubu?“

„Tak možná uvažuje člověk,“ zavrtěla Vlasta hlavou. „Pro tebe je dům symbolem bezpečného útočiště. Pro nás je pastí – místem, z něhož není úniku, když se něco zvrtně. Jen ta představa, že bych měla dřepět někde mezi čtyřmi stěnami, mě dusí.“

„Mě taky,“ přidala se Mlada. „Jeďme odsud.“

Vlasta tázavě pohlédla na Bivoje. Neplýtvat slovy a odpověděl tím, že pobídl koně. Rusalky na nic nečekaly a následovaly jej.

Jakmile jezdci zmizeli mezi lesnatými vršky na severu, vlk a vlčice vyklouzli z houštin a vedli potomstvo zpátky do vesnice. Odehnali lišky, pohotově se pokoušející obrat je o lidské ostatky rozházené po zemi, a dychtivě pokračovali v hodování. Dokonce se odvážili k chladnoucímu žárovišti, vytáhli z něj ohořelou mrtvolu, rozlouskli zuhelnatělou krustu a pustili se do šťavnatého propečeného masa a ještě horkých vnitřností.

Než se ale úplně setmělo, byli opět vyrušeni. Zvedli hlavy, zastříhali ušima, důkladně začenicnali. Ostražitě se dívali na jihozápad, odkud předtím přijeli jezdci. Zbylí mrchožrouti se mezitím dali na útěk. Hlavně kočky, které uměly vycítit nadpřirozenou sílu na hony daleko, s prskáním a celé naježené pelášily do bezpečí. Vlk a vlčice ukázali odvahu, útočně se nahrbili, odhalili tesáky a začali vrčet.

Jenomže pak se z lesa ozvalo škrábání, šustění a skřehotavé hlasy. V lese na okraji vesnice se rozhýbaly tajemné stíny. Současně se přivalila vlna podivného pachu, jaký kolem sebe šířily jen věci pocházející ze světa stínů.

V tom okamžiku obě starší šelmy sklopily uši, stáhly ocasy mezi zadní nohy, uskočily a vyrazily k hvozdu na východě. Mlád'ata s kňučením běžela za nimi. Ještě nechápala, jaké strašlivé nebezpečí zahnalo rodiče na útěk. Spíše je mrzely všechny ty dobroty, zanechané ve vesnici.

Vlčata nemohla tušit, že v následujících dnech bude mrtvé člověčiny, povalující se všude po kraji, opravdu dostatek a ona před zimou ztloustnou jako medvědi.

#

Tábor rozbili asi dva hony stranou od cesty, v úvalu mezi lesem zarostlými vršky, kde mohli bez obav rozdělat oheň. Ten měl za těchto okolností, kdy v okolí čenicchalo něco tajemného, nelidského a pravděpodobně nebezpečného, cenu života. Vzkříšení plamene se ujala Vlasta. Oheň byl sice živel, se kterým si rusalky dvakrát nerozuměly – obzvlášť vzpomínka na požár ve svatoboru u Jezerky ještě bolela – ale dnes v noci neměly na vybranou. Velekněžka obcházela ohniště, dělala u toho podivné rozmáchlé pohyby přecházející chvílemi téměř do tance a pronášela rytmické zaklínací formulky. Bylo nutné vdechnout ohni divotvornou sílu, aby je chránil před vším, co se mohlo připlížit z nočního hvozdu. Samozřejmě nespoléhaly jen na Svarogovu vrtkavou přízeň. Mlada a Šárka se pustily do splétání návazů. Použily k tomu především pichlavé věci – šlahouny ostružiní, šípkové a hlohové větvičky naježené trny,

hlavičky suchého bodláčí. To, že je hojně zkropily krví ze svých prstů a dlaní, bylo součástí kouzla. Návazy pak rozvěšely kolem nocležistě a posvazovaly navzájem, čímž z nich vytvořily téměř souvislou ohradu. Nezapomněly na složité uzly, účinný prostředek pro zaplazení nedobrých mocností. Nakonec Vlasta vzala otýpku suchých kopřiv, zapálila ji a s vydatně čadícím svazkem v ruce obešla kruh. Neustále při tom drmolila zařikadla proti zlých duchům a běsům. Zdálo se, že kouř se zachytává mezi návazy a ve větvích okolních stromů a vytváří tak kolem tábora souvislou clonu.

„Bude to stačit?“ zeptal se Bivoj, který mezitím odsedlal a do sucha vytřel koně.

„Přijde na to, proti čemu,“ pokrčila velekněžka rameny a hodila zbytek otýpky do ohniště. „Počkáme a uvidíme.“

A tak čekali. Oheň vesele praskal a někde v dálce vyl vlk. Šárka a Mlada se stáhly stranou od ohniště, proměnily se v jeden stín zachumlaný pod kožešinami a houněmi a tichounce si tam něco šeptaly. Vlastě samozřejmě neuniklo jejich prohlubující se vzájemné pouto, jejich kradmé pohledy a ruměncem vyvolávaný lechtivými společnými vzpomínkami. Neshledávala v tom nic mimořádného, natož pobuřujícího. Milenecké vztahy mezi rusalkami sice nebyly pravidlem ani velekněžkou vynucovanou povinností, jak si to někdy malovali smrtelníci na tomto břehu Vltavy, ale na druhou stranu nebyly ani ničím výjimečným. Vlasta sama měla bohaté zkušenosti se „ženskou láskou“.

V té souvislosti si vzpomněla na Svatavu, ošklivě raněnou a zanechanou v péči Tety a uprchlíků z Libušína někde v lesích na západě. Kdysi ji opravdu milovala. Krátce poté, co se Svatava odevzdala Jezerce a bohyně ji naplnila mocí svého vlhkého božského lůna, mezi velekněžkou a energickou novou členkou družiny vzplanula vášeň. Nějaký čas neznala mezí. Jenomže to už bylo dávno. Pouto zůstalo, vzájemná dychtivost vychladla.

Večer pokročil. Vlasta zamyšleně žvýkala plátek slaného uzeneho vepřového, zapíjela ho čistou vodou z kožené čutory a zpod rusé hřívy, padající do obličej, občas vrhla nenápadný pohled na svého zamlklého společníka.

Bivoj.

Běsobjice.

Hrdý vladyka Strošovců.

Nedokázala to potlačit. Každým dnem víc a víc přitahoval její pohled. Cítila sílu, tepající v jeho svalnatém těle. A stejně zřetelně vnímala jeho horoucí city k nejstarší z Krokových dcer. Cítila se jako nějaká žárlivá, závistivá smrtelnice, která se zakoukala do muže, prokazujícího svou mužnost, laskavost a oddanost jiné ženě.

Děvano, myslela jsem, že z tohohle už jsem dávno vyrostla. Byla jsem tady dřív, než se narodil otec jeho otce. Přesto mě ten smrtelník, jehož život je ve srovnání s mým jen zábleskem plamene v temné vichřici času, tajemným způsobem přitahuje. Tam na bojišti u lesního záseku, když mi zabránil zabít zličského knížete, jsem jen stěží potlačila vztek. Bylo to proto, že mi překazil úmysly... anebo mě podráždilo, že všechno, co dělá, dělá kvůli Kazi, a ne kvůli mně?

Jak pošetilé! Jak...

Lidské.

Ale ani on nemohl popřít, že je tady jisté pouto, které ho s rusalkou spojovalo. Několikrát si vzájemně zachránili životy. Bojovali bok po boku. Byl s ní, když v jezeře u Strošovic otevřela průchod do *hlubiny* a vysvobodila z ní své sestry i modlu s duší samotné bohyně.

Nemohl to popřít. Nebo snad ano? Zatímco ona na něj vrhala kradmé, planoucí pohledy, on jen zíral do ohniště. Tu a tam přihodil do plamenů suchý klacek a pak se opět ponořil do myšlenek, kterým vládla vědma z Krokova rodu s vlasy barvy čerstvě vyloupaných kaštanů a očima šedýma jako obloha před bouří.

„Jak to vlastně uděláme?“ rozhodla se Vlasta prolomit skličující ticho.

„Co myslíš?“ Její pohled neopětoval. Pod nakrčeným černým obočím se mu stále blýskal odraz plamenů.

„Co asi? Jak vysvobodíme Libuši a Kazi?“

„Netuším. Něco vymyslíme.“

„Musíme nějak proniknout do hradiště. Což může být v těchto dnech neskutčné, ne-li nemožné. Budeč se hemží Zličany...“

„To já přece vím.“

„Nemysli si, že tě chci odradit nebo do tebe zasévat malomyslnost. Záleží mi na osudu obou kněžen stejně jako tobě...“

Zmlkla. Z jeho výrazu poznala, že nemá nejmenší chuť pokračovat v takovém nikam nevedoucím tlachání. Zhluboka si povzdechla, odložila čturu a vstala. Vypila moc vody. Vykročila do tmy. Jakmile mu ukázala záda, Bivoj vzhlédl a podíval se na ni. Ucítila jeho pohled stejně neomylně, jako by měla oči i na zátylku. Srdce jí vynechalo jeden úder.

On to ví!

Zřejmě si všiml jejích pohledů. Poznal, že pozornost, kterou mu rusalka věnuje, překračuje meze běžného zájmu. Kdyby tak věděla, jestli je to dobře, nebo špatně... To poznání je mohlo sblížit, ale stejně tak přimět Bivoje vyhloubit mezi ně hlubokou, nepřekonatelnou propast...

Náhle koně zvedli hlavy, zavětrili a poplašeně zafrkali. Vlasta ztuhla. Předchozí myšlenky se okamžitě rozprchly jako hejno vyplašených vrabců. Šárka a Mlada vyskočily zpod houně a chopily se luků. Vlasta couvla k ohništi a zvedla odložený toulec.

„Teď se ukáže, jestli naše ochranná kouzla za něco stojí,“ sykla, zručně napjala do luku tětivu a přiložila k ní šíp.

„Je to ono?“ zeptal se Strošovec a beze spěchu vstal. Za opasek si zastrčil širočinu, která navzdory svému jménu – Dobromysla – zrovna přátelskou povahou neslula, na levé předloktí si nasadil štít a v pravačce sevřel lehčí vrhací oštěp. Těžký lovecký oštěp pro přímý střet zabodl špičkou do země, aby jej měl po ruce. „To něco, co se plížilo za námi? V okolí se mohou pohybovat i zličské tlupy. Nebo uprchlíci z okolních vesnic, kteří se pod rouškou tmy vracejí pro své ve spěchu zapomenuté věci...“

„Ne, tohle nejsou lidé,“ smetla jeho naděje Mlada. „Buďte zticha. Možná nás minou a půjdou dál...“

„V to nedoufej, sestro,“ zavrtěla hlavou Vlasta, napjatá a soustředěná jako šelma na číhané. „Cítím, že se přibližují. Sešli z cesty a směřují sem. Mlado, uklidni koně.“

Rychle vyslovené konejšivé zaklínadlo způsobilo, že se koním viditelně zakalily oči. Zvířata zmlkla a svésila hlavy, jako by na ně znenadání padla nevýslovná únava. Právě včas. Z lesní temnoty totiž

zazněly zvuky, ze kterých by koně nepochybně začali šilet. A pak by je nezadržely ani otěže uvázané o větve buků, ani pichlavá ohrada kolem tábora.

Bivoj sám měl co dělat, aby zůstal stát v klidu. Na zátylku mu naskočila husí kůže. Měl sto chutí couvnout a postavit se tak, aby planoucí, Svarogovou mocí sálající ohniště dostal mezi sebe a vršky, oddělující úval s tábořištěm od cesty k Budči.

Z hustého hvozdu na svahu se ozývaly hlasy.

Huhlavé i skřehotavé.

Obsahující slova, a přece nelidské.

A hlavně... čím dál hlasitější.

„Držte se u ohně,“ nařídila Vlasta zbytečně a pokynula Šárce. Nejmladší rusalka přihodila do plamenů suché roští. Oheň sílil a záhy šlehal do takové výšky, až koruny stromů nad táborem plnily roje jisker a listy se kroutily žárem. Do spletitého porostu za kouzelným kruhem však světlo nedokázalo proniknout. Skoro jako by návazy chránily nejen tábor před temnotou zvenčí, ale i černotu v lese před září ohniště.

Neklidné stíny čtyř přikrčených postav poletovaly po okolním porostu. V houštinách se pořád kroutily cáry kopřivového kouře.

Hlasy se přibližovaly. A s nimi i zvuky pohybujeících se těl. Šustění netrpělivých chodidel na listím vystlané zemi, ale i škrábání něčeho ostrého na kůře stromů a praskot větviček v košatých korunách. Ne, příchozí se nepohybovali jen po zemi. Skákali z kmene na kmen. Rusalky vzhledly do korun a pomalu, rozvážně pozvedly luky. Něco, co vydávalo podobné zvuky, muselo být hmotné – a cokoli hmatatelného bylo možné prošpikovat šípem.

Pak něco zalomozilo v rozsoše mohutného buku na okraji palouku. Mezi rozkolébanými, suché listí setřásajícími větvemi zasvítíl pár rudých očí.

„Svarogu, Perune a Velesi...“ zachroptěl Bivoj, ukročil pravou nohou a rozmáchl se oštěpem k hodu.

„Jen klid,“ ucedila Vlasta koutkem úst, u něhož třemi prsty držela napjatou tětivu s opeřeným koncem šípu.

Stvoření v koruně stromu vystrčilo do světla černou, chlupatou, děsivou tvář, vycenilo lesknoucí se tesáky a varovně zasyčelo.

Krátký, jakoby uříznutý nos hlasitě začenichal. V porostu pořád vířil kouzelný kopřivový dým. Vnikl tvorovi do nozder a přinutil jej potrást hlavou a podrážděně zafunět a zaprskat. V houští i na stromech zazářilo odrazem ohnivého světla několik dalších párů očí. Zakrslé, nahrbené stíny s dlouhými pažemi a drápy zakončenými prsty jeden po druhém vystupovaly z temnoty. Některé zkusily sáhnout na pichlavou ochranu tábora, ale rychle ucukly a bolestně zavřískaly.

Tvor v rozsoše buku, podle všeho vůdce smečky, něco zaprskal na ostatní. Bivoj překvapeně zjistil, že mu částečně rozumí.

„Pryč... pozor... čáry máry... zlé nedobré... fuj, fuj, bolí...“

I přes jeho varování skřetů rychle přibývalo. Ve snaze najít nějakou skulinu v magické ochraně tábora obcházel palouk a zanedlouho se hemžili všude kolem.

„Není... cesta... čáry máry... všude... Bolí...“

„Ano,“ ozvala se Vlasta a zvýšila hlas, aby ji noční návštěvníci dobře slyšeli. „Chrání nás čáry máry. Toto je plamen zasvěcený Svarogovi. Nemůžete nám ublížit. Kdo vkročí do kruhu, zhyne. Kouzlem nebo železem. Odejděte! Vraťte se, odkud jste přišli! Hned!“

Z koruny buku opět vyhlédla černě ochlupená hlava s dlouhými vousy na spodní čelisti. Vycenila tesáky, jichž by se zalekl i vlk.

„Pomsta... vražda... krev!“ vyštěklo stvoření.

„Pomsta za co?“ zeptala se Vlasta a nepřestala mířit šípem přímo doprostřed srstnatého obličjeje.

„Za oheň... za loupež... za bolest... Zlí lidé... železo a křik... vlk s křídly... smrt... smrt našich hospodářů... Bolest...“ Skřet potrásl hlavou a nešťastné skučení se opět změnilo v nenávistný skřek. „Pomsta... Pomsta! Pomsta!!!“

„My jsme vám nijak neublížili!“ překřičela jej Vlasta. „Nepatříme k těm zlým lidem! Nenosíme znamení okřídleného vlka! Slyšíte? Nechte nás! Hledejte pomstu jinde!“

Pohyb a povyk v houštinách a korunách nabral na intenzitě. Stíny poskakovaly, cvakaly zuby a hrozily pařáty. Keře a větve stromů se otřásaly.

„Zlí lidé... zlí lidé...“ vrískal vůdce dokola.

„Tohle skončí špatně,“ zavrčel Bivoj a rozhlédl se kolem sebe. „Jsou jako nepřítel. Prahnu po krvi. Připravte se k boji...“

„Ne,“ zasyčela Vlasta, povolila tětivu, sevřela šíp v levé dlani podélně s tělem luku, sklonila se k ohništi a popadla hořící klacek. „Sestry? Potřebuju vaši sílu!“

Mlada a Šárka luky nesklonily, ale bez zaváhání připojily hlasy k Vlastinu zaklínání.

*Plamen, pramen,
běsy zažeň,
plamen, pramen,
běsy zažeň...*

Skřeti vyli jako pominutí. Bivoj pozvedl štít a pevněji sevřel ratiště oštěpu.

*Plamen, pramen,
běsy zažeň...*

„Neslyšely jste, chlupaté kůže?!“ vykřikla velekněžka. „Táhněte!“

Pak zprudka máchla hořícím klackem kolem dokola. Rychlým pohybem chabý plamen kupodivu neuhasila, právě naopak – větev mocně zaplanula a k lesu vyrazila zářící vlna kouzelné moci. Jako sluneční třpyt nesený rozbíhajícím se kruhem po vodní hladině vlétlo světlo do okolního porostu.

Neviditelná síla smetla běsy jako vichřice slaměné strašáky. Vůdce byl doslova vymrštěn z rozsochy, s lomozem a ohlušujícím vrískotem proletěl korunou sousedního stromu a jako kámen se zřítil do trnitého houští.

Řev skřetů trhal uši.

„Bolí! Bolí! Čáry máry! Fuj! Fuj!!!“

Na útěk se však neobrátili. Vůdce se vydrápal ze sevření pichlavých šlahounů a přiběhl zpátky k návazy chráněnému kruhu.

„Smrt! Krev! Pomsta!“ chrčila jeho tlama, roztahující se od jednoho špičatého ucha k druhému, a zlostně u toho poskakoval. Žhnoucí oči kreslily do tmy šmouhy démonického rudého světla.

„Říkám vám,“ procedil Bivoj skrz zuby, „zbavíme se jich jen tak, že jich pár rozsekáme...“

A pak, zničehonic, stvůry zmlkly. Jako když utne. Ticho, které vystřídal jejich vřískot, téměř zvonilo v uších.

Z návrší, které oddělovalo tábor od cesty, zazněl výkřik:

„Zlí lidé!“

Skřeti se jako na povel obrátili za hlasem.

„Zlí lidé!“ zařval vůdce příšerné tlupy. „Pomsta! Krev! Zabít! Smrt!“

Běsové jako by v okamžiku zapomněli na čtveřici u ohně v magickém kruhu. Vyrazili zpátky do svahu, na západ, k budečské cestě. Kolem tábora se míhaly pádící a skákající stíny. Les se zachvíval rychlým pohybem. Skřehotavé hlasy, dusot a škrábání drápotivých tlap se vzdalovaly.

Bivoj vydechl a sklonil oštěp. Po skrání mu do strniště na čelisti skanula krůpěj studeného potu.

„Našli si jinou kořist. Koho asi?“

„To bych taky ráda věděla,“ řekla Vlasta zadýchaně. Kouzla jí očividně dávala zabrat. „Prosme bohy, aby to byli Zličané, a ne uprchlíci z okolních vesnic...“

Ještě to ani nedořekla, když nad lesem proletěl překvapený, zděšený výkřik.

Bivoj i rusalky ztuhli.

Hlas patřil ženě. A zněl povědomě. Vyměnili si pohledy, aby se vzájemně ujistili, že je všechny napadlo totéž.

„Laskavá Děvano, to znělo jako...“ Nevěřičně zírající Vlasta nedořekla.

„Je to vůbec možné?“ zapochyboval Bivoj. Byl mrtvolně bledý a jizva na levé tváři mu neklidně pulsovala.

Odpovědělo mu další zděšené zaječení. Vzápětí zařičel kůň – jeho hlas byl směsicí hrůzy a šílené bolesti.

Vyrazili ke koním. Krátce nato hrud' Bivojova hřebce rozervala návazy jako pavučiny. Rusalky, svírající mezi stehny neosedlané

koňské hřbety, se držely těsně za ním. Hvozdem na úbočí zakmitala záře hořícího klacku, stále třímaného Vlastinou rukou.

Kouzelný kruh byl porušen a čtveřice cválala vstříc temnotě, hemžící se smrtelným nebezpečím.

KAPITOLA DRUHÁ

Tíha viny

S Skřetů bylo ještě více, než jim ukázala tma kolem tábora. Mnohem více. Zjistili to, jakmile vyjeli z lesa na protějším úpatí pahorku. Na louce u cesty obklíčili vzteklí černí zakrslíci dvě postavy, jednu pěší, druhou v sedle. Tu, která přišla o koně – klisna klesla pod záplavou útočníků a její zoufalé ržání pozvolna utichalo – chránil chomáč přízračného bledého světla, které očividně pálilo běsy jako oheň. Jezdec se spoléhal na sekeru a bušící kopyta svého oře.

Bivoj mrštil oštěpem doprostřed hnusného houfu. Zasažená zrůda zaskučela a obrátila pozornost skřetů k příjíždějící čtveřici.

„Smrt! Zabít!“ zařval známý hlas.

„Ano,“ ucedil Bivoj a vyškulbl zpoza opasku Dobromyslu. „Přesně to mám v úmyslu!“

Černostřý vůdce se rozběhl a vymrštil v pozoruhodném skoku. Vytřeštěné bulvy a po krvi lačnicí tesáky se zableskly ve světle Vlastiny pochodně. Bivoj ťal. Vší silou, využívaje i energie cválajícího hřebce.

Skřet se doslova rozstříkl na všechny strany. Kusy rozpolceného těla, černý sliz a chuchvalce vnitřností se sesypaly na hlavy vřískající černé smečky. Zadrnčely tětivy rusalčích luků. Pod bušícími kopyty koní zakřupala malá chlupatá těla. Vlasta zaječela: „Pramen, plamen...“ a máchl klackem z ohniště zasvěceného Svarogovi. Vlna divotvorné síly smetla dobrou třetinu skřetů.

Bivoj se nakláněl v sedle a rubal do tmavé masy hlava nehlava. Probojoval se až k opěšalé postavě. Zasluchl dobře známé zaklínadlo:

*Na zlé kouzlo boží moc,
přijď, Svarogu, na pomoc...*

A Svarog opravdu útočil – kupodivu z rukou té, která po celá pokolení věrně sloužila vodnímu živlu. Vlasta máchala pochodní a do skřetích houfů jako by pokaždé foukla vichřice. Obludy konečně pochopily, že nemají šanci uspět.

„Bolí! Pryč! Úprk! Do houští, do lesa!“

Běsové prchali. Na bojišti u cesty zanechali přinejmenším tucet svých druhů. Vlasta ještě jednou zatočila pochodní, čímž vyslala za skřety poslední poryv magické síly, a pak se obrátila k zachráněné ženě. Ta mezitím osaměla – její společník před chvilkou otočil koně a rázně jej pobídl po cestě na jihozápad.

„Zastavte ho!“ houkl Bivoj.

Mlada přiložila k tětívě další šíp.

„Ne!“ vykřikla ta, kterou právě zachránili. „Nestřílejš, Mlado!“

Rusalka zaváhala, a to poskytlo jezdcí čas ztratit se cvalem ve tmě. Bivoj se shýbl pro svůj oštěp, vytrhl jej ze země, setřásl z hrotu mrtvé skřetí tělo a zamířil k postavě obklopené slábnoucím magickým svitem. Čelo měl nakrčené, oči nedůvěřivě přimhouřené. Zastavil koně a namířil železný hrot na mladou ženu.

„Zadrž, Běsobijce!“ vzhledla k němu zaskočeně a o krok couvla. „To jsem přece já!“

Vladyka však zbraň nesklonil a dívčina slova jej očividně neobměkčila.

„Bivoji?“ hlesla žena zmateně. „Copak mě nepoznáváš?“

Změtil si ji pohledem kupce s otroky, hodnotícího nové zboží. Dívka s rozčuchanými, špinou splepenými plavými vlasy měla oblečenu vyšivanou, patrně slavnostní a kdysi zřejmě bělostnou, teď však notně umazanou a otrhanou řízu.

„Poznávám tvůj obličej a tvé tělo,“ ucedil Strošovec. „Ale čím duše se za tou maskou skrývá?“

„Cože? O čem to mluvíš?“

„To brzy pochopíš, Libuše,“ řekla Vlasta, která právě příklusala blíž. Mlada a Šárka se s chutí věnovaly dobíjení raněných skřetů. „V těchto dnech některé věci nejsou tím, čím se zdají být. Ani někteří lidé. Nehýbej se.“

Dívka ztuhla. Rusalka se k ní naklonila a posvítila jí pochodní do obličeje. Libuše její pohled pevně opětovala. Vlasta chvíli nořila zrak hluboko do jejích očí, pak spokojeně přikývla, narovnal se v sedle a pokynula Bivojovi.

„Sklon zbraň, Běsobijce. Necítím v ní nic cizího. Podle všeho je opravdu tou, jejíž očima se na nás dívá.“

Hrot vладыkova oštěpu se však ani nehnul.

„Možná je to opravdu Libuše,“ ucedil. „Ale mate mě, že tu nebyla sama. Kdo byl ten jezdec, kněžno? Zdál se mi povědomý, ale v tom zmatku a špatném světle jsem si jej nestihl pořádně prohlédnout. A proč tak náhle uprchl? Předtím to vypadalo, že tě ochraňuje...“

„Mýlíš se, Bivoji. On neuprchl. Ale náš třetí společník, který byl s námi nedobrovolně, jako zajatec, ten ano. Když na nás zaútočily ty stvůry, využil příležitost a vzal nohy na ramena. Můj ochránce se jej jal pronásledovat.“

„Kdo jsou ti dva, Libuše?“ naléhal Bivoj. „Jsem přesvědčen, že je znám...“

„Znáš. Ale nejsem si jista, jestli jsi připraven stanout jim tváří v tvář.“

„Proč?“

„To už brzy zjistíme,“ přerušila rozhovor Vlasta, dívající se do tmy někde na jihozápadě. „Přijíždějí dva koně.“

Bivoj namířil oštěp ve směru blížícího se zvuku. I Mlada a Šárka pro jistotu vložily do luků šípy, které právě vytrhly z příšlápnutých mrtvol skřetů.

„Hlavně zachovejte klid a rozvahu,“ požádala Libuše čtveřici, pořád napjatou a přetékající nedůvěrou. „Měli jste pravdu – v těchto dnech některé věci nejsou tím, čím se na první pohled zdají být. O tom, co teď uvidíte, to platí dvojnásob. Zapřísahám vás u samotné Děvany, neudělejte nic ukvapeného. Počkejte, až vám všechno vysvětlím.“

Vzápětí pochopili, co tím vším plavovlasá kněžna myslí.

Z temnoty se do světla Vlastiny pochodně vynořili dva muži, které tady Bivoj a jeho společnice očekávali ze všech nejméně. Ani kdyby teď vystoupil z lesa zličský kníže Hordag, nebyli by tak překvapeni.

„Veselovy rohy!“ zaklel Bivoj. „Co tenhle tady pohledává?!“

Nejdříve probodl Wulfharta, někdejšího náčelníka budečské družiny, jen pohledem, vzápětí přehmátl prsty na ratišti oštěpu ve zjevném pokušení proklát Durynka i ostrým hrotem. Libuše spěšně natáhla ruku a sevřela ratiště Bivojovy zbraně v dlani.

„Klid, Strošovče. Klid a rozvahu. Wulfhart je teď na naší straně. Zachránil mi život. Vysvobodil mě ze zličského zajetí.“

„Kdo ví, jaká je za tím lest,“ vrčel Bivoj a bylo vidět, že jen s vypětím všech sil drží na uzdě pomstychtivé touhy. „Nevěřím mu ani nos mezi očima...“

„Protože nevidíš do jeho duše,“ utřala ho Libuše. „Já však ano a chápu jeho rozhodnutí i změnu postoje...“

„To ale nic nemění na tom, že před několika dny velel mužům, kteří vpadli do Strošovic a zabili a zranili několik členů mého rodu!“

„Jen plnil rozkazy...“

„To z něj všechnu tu krev nesmyje!“

„Bivoji!“ štěkla Libuše netrpělivě a přinutila tak vladyku, aby odtrhl nenávidný pohled od Wulfharta a podíval se do jejích blankytně modrých očí. Nejmladší Krokova dcera náhle ukázala svou sílu. „Necháš ho být, rozumíš? Pokud ti Wulfhart něco dluží, může ti to splatit později. Teď se ale smíř s tím, že mi slouží a že si nepřeji, abys na něj vztáhl ruku.“

Bivoj se zhluboka nadechl.

„Nelíbí se mi to, Vznešená,“ zabručel a věnoval ještě jeden pohled plný zlověstných příslibů rovněž zachmuřenému, mlčícímu Durynkovi. „Ani trochu se mi to nelíbí. A co tahle zrádná krysa?“ kývl bradou na druhého muže. „I on je teď tvým spojencem?“

Navzdory masivní modrající opuchlině, která vyrostla kolem zlomeného nosu a znetvořila muži obličej, poznali Velibora, bratra Krokova, budečského velekněze.

„Ne, ten je naším zajatcem,“ odpověděla Libuše citelně chladnějším hlasem. „Tehle si slitování nezaslouží. Přestože ani on nekonal tak docela z vlastní vůle. Ašiga mu poblouznila mysl černými kouzly a přinutila ho uvěřit, že spojenectví se Zličany je rozumný krok. Za svou slabost bude pykat. Popravdě, už by byl dávno mrtvý, kdyby mi nehlodala v mysli otázka, jestli ještě nemůže být nějak k užitku.“

„Možná by nám mohl pomoci proniknout do Budče,“ řekla Vlasta, stejně zachmuřená a plná pochybností jako Bivoj, ale zdaleka ne tak horkokrevná.

„Proč bychom se o něco takového pokoušeli?“ podivila se Libuše.

Rusalka k ní sklonila zrak. „Je na čase, aby ses dozvěděla, proč jsme pochybovali o tom, zda jsi to ty, kněžno. Nejdříve se ale vraťme do tábora, k ohništi, pod ochranu kouzel. Tady pořád není bezpečno. Předpokládám, že neodmítneš i něco k snědku, hm?“

Libuše, doteď napjatá jako prohnutý lískový prut, se uvolnila a vděčně přikývla. „Předpokládáš správně. Umírám hladu.“

I Bivoj konečně nechal hrot oštěpu klesnout k zemi. „Ano, vraťme se. Ale může mi ještě předtím někdo říct, co to vlastně bylo za stvůry? A za co se to vlastně chtějí mstít?“

„Já myslím,“ pohlédla Libuše na jednu z kolem rozházených černých mršín, „že to jsou šotci.“

„Šotci?“

Přikývla. „Šotci. Raraši. Zlí, škodící, nezřídka lidožraví skřítkové, ve které se promění ochranní domácí duchové, když je jim nějak ublíženo.“

„Domácí duchové?“ mračil se Bivoj. „Myslíš hospodářičky?“

„Přesně. Někde jim říkají i dědci či domovíkové. U vás ve Strošovicích je snad neuctíváte? Neprovádíte na jejich počest úlitbu a nenecháváte jim na noc misku s mlékem a medem?“

„Ale ano. Sídli prý pod prahem a občas se zjevují v podobě hada. Popravdě řečeno, nikdy jsem žádného na vlastní oči neviděl a kdovíjak jsem v ně nevěřil. Tvrdíš, že se z těch neškodných, nenápadných, většinou neviditelných skřítků může stát *tohle*?“

„Říká se to. Když je ublíženo jim nebo pánovi obydlí, které ochraňují. Popřípadě samotnému domu. Pak se hospodářiček promění v zuřivého, krvelačného šotka.“

„Takže ti raraši jsou vlastně zdivočelí ochránci všech obydlí, která Zličané cestou vyplnili, vyvraždili a vypálili?“ zvedla Vlasta udiveně obočí. „A proto touží po pomstě? Zní to... podivně. Ale zároveň to dává smysl.“

„Tak nebo tak, po dalším setkání s nimi netoužím,“ řekl Bivoj, sklonil se a natáhl k Libuši ruku. Na okamžik zaváhala, ale pak se nechala jeho mocnou paží vytáhnout na koňský hřbet. „Zmizme odsud.“

Pobídli koně zpátky k lesu.

#

„Odpusť mi, kněžno, že jsem ti přichystal tak nevlídné přijetí,“ promluvil Bivoj už mnohem klidněji, se zrakem zahanbeně sklopeným. „Dokonce jsem proti tobě pozvedl zbraň... Samozřejmě jsem vděčen bohům, že tě vyrvali z nepřátelských pařátů...“

„Není zač se omlouvat, Běsobijče,“ zavrtěla Libuše hlavou. Vlasta jí právě stručně vylíčila, čím vším prošli od chvíle, kdy se viděli naposled u hořícího Libušína. „Po tom, co jsem si teď vyslechla, se tvé nedůvěře ani trochu nedivím. Na tvém místě bych jednala stejně. Doufala jsem, že mým únikem ze zajetí se nepříznivý víchř osudu konečně otočí, ale jak vás tak poslouchám, okolnosti nejsou příznivější, spíše naopak. To, co se stalo Kazi, je snad ještě horší, než kdyby jen padla do zajetí. Teď je v nebezpečí i její duše.“

„Musíme něco udělat, a musíme to udělat rychle,“ přikývl Bivoj ponuře. „Ašiga v jejím těle dlouho nepobude. Sama mě před tím

varovala. Brzy přestěhuje duši do někoho jiného, slabšího a snadněji ovladatelného, a Kazi se pak zbaví. Vyhrožovala, že ji obětuje na počest toho avarského démona, toho havrana s vlčí hlavou...“ Vladykovi se zadrhl hlas v hrdle, když si představil, že by něco tak strašného jeho milou opravdu postihlo.

„To znamená, že musíme do Budče proniknout co nejdříve,“ ozval se Wulfhart.

Bivoj na něj přes ohniště vrhl ošklivý pohled a dal mu tím najevo, že o jeho názor a radu, natož o jeho pomoc, vůbec nestojí. Vlasta však už přítomnost muže, pod jehož velením Budečští v Strošovicích zabili i několik jejích družek, jakž takž přijala a souhlasně přikývla.

„Ano. Potřebujeme se nějak dostat dovnitř, unést Kazi – dokud bude Ašiga hnízdit v jejím těle, dobrovolně s námi nepůjde – a pak ještě z hradiště uprchnout. Nic z toho nebude jednoduché.“

Navzdory pochmurné náladě, která kolem ohniště vládla, náhle do zamýšleného ticha zazněl syčivý, huhňavý smích. Půl tuctu nevlídných pohledů zaseklo neviditelné háky do Velibora, uvázaného ke kmeni buku na okraji tábora.

„Nemožné!“ huhlal velekněz a z nosu, proměněného v neforemnou hrbolatou bouli, se mu opět slabým proudem pustila krev. „Jen hlupák si může myslet, že se mu povede něco tak šíleného. Všichni jste bláhoví, domýšliví blázni. Nikdy se nedostanete do Budče, natož ven...“

„Zmlkni, špíno!“ utrhla se na něj Mlada, která už od začátku po očku vrhala na zajatce nevraživé pohledy. „Na ty výkaly, které ti padají z huby, není nikdo zvědavý! Jestli se ještě jednou ozveš, zlomím ti nos ještě jednou. A věř, že to udělám s náramnou chutí!“

„Vidíš, Libuše?“ odfrkl si Velibor. „Vidíš, v co naše děti proměnily nečisté obřady v Jezerce? Když jsem před tím varoval tvého otce, nikdy mě neposlouchal. Říkal jsem mu, že se z dívek obětovaných prameni stanou krvelačné, běsy posedlé jezinky. Teď sama vidíš, kam to dospělo. Vlastní dcera mi vyhrožuje, že mě...“

„Nejsem tvoje dcera!“ zaječela Mlada, až sebou všichni škulbi. Rusalka vyskočila a zamířila ke spoutanému muži. „Už nikdy to slovo v souvislosti se mnou nevyslovuj! Jsem dcera božské Děvany, nikoho jiného! Mé pouto s rodem smrtelníků bylo navždy

zpretrháno! Zejména s tebou! Pokaždé, když si mě někdo spojí s takovým prašivým zrádcem, chci se ostudou rozsypat na prach a nechat se větrem rozfoukat do všech světových stran!“

Mlada se rozohnila natolik, že Šárka rychle vstala, přistoupila k ní a včas ji uchopila za rameno.

„Jen klid, sestro. Nech ho. Nestojí za to.“

Kupodivu to vypadalo, že chlácholivý tón mladší rusalky zapůsobil. Když Mlada po chvíli opět promluvila, její hlas pořád připomínal záštiplné syčení zmije, ale byl už mnohem tišší a chladnější.

„Přisahala jsem, že když na tebe někdy někde narazím, bez jediného zaváhání ti vlastnoručně podříznu chřtán. Neudělám to jen proto, že kněžna má s tebou nějaké plány. Ale dobře si ten slib zapamatuj. Ještě jednou nazveš někoho z mých druhů pitomcem, a ukážu ti, jak moc krvelačná dokáže být dcera posvátné Jezerky!“

Velibor na ni zíral, a ačkoli zpočátku měl v očích pohrdání, posměch a zpupnou výzvu, postupně zvažněl a teď už jeho výrazem – pokud znetvořená tvář byla něčeho takového schopna – přelétaly dokonce záchvěvy strachu.

„Myslím, že to pochopil,“ řekla Šárka a táhla Mladu zpátky k ohništi.

„Když už jsme tedy ušetřili jeho život,“ ozval se Bivoj s očima upřenýma na zaraženého, z míry vyvedeného Velibora, „měli bychom jej opravdu nějak využít.“

„Zličané v tuto chvíli nevědí, kam Velibor, jeho zajatkyně a tři průvodci zmizeli,“ mínil Wulfhart. „Mrtvolý míšenců jsem pečlivě ukryl v lese a stopy po bitvě zahladil. A tuhle jejich neznalost bychom mohli využít k vniknutí do hradiště. Nemusíme se do Budče vplížít potají. S dobrou historkou bychom mohli vejít hlavní bránou.“

„Hlavně ty a Velibor, že?“ ušklíbl se Bivoj. „Máš nás za tupce, Duryнку? Kde máme záruku, že hned nepoběžíš za Hordagem a nevyslepičíš mu náš plán? Pak nás dopadnou všechny a zhasne i poslední naděje. Kdo ví, jestli něco takového neplánuješ od začátku. Možná je záchrana Libuše jen součástí pokusu vetřít se mezi nás...“

„Už dost, Bivoji!“ zarazila jej nečekaně ostře Libuše. „Tvůj nepřátelský postoj nám teď vůbec nepomáhá, právě naopak – brání

nám zvážit všechny možnosti. Včetně té, že Wulfhart bude hlavním článkem našeho plánu na záchranu Kazi. Já mu věřím. Kdyby v něm byl byt' jen náznak zrady a nepoctivých úmyslů, poznala bych to...“

„Kněžno,“ ucedil Bivoj neústupně, „i kdybych připustil, že si tenhle hrdlořez skutečně sáhl do svědomí a přešel na naši stranu, ještě to nesmaže jeho zločiny. Tak si říkám, jestli pod dojmem toho, že tě zachránil a vysvobodil, nezapomínáš, že pod jeho velením byl vyvražděn a vypálen Práh. Zahynuli tam nejlepší čeští družiníci. Ženy a děti z urozených rodin padly do otroctví. Zasluhou tohoto ničemy!“

„Vladyko,“ přimhouřila oči Libuše, „na Wulfhartovy skutky jsem nezapomněla. Až přijde čas, bude se za ně zodpovídat. Ale ne tobě. Já jsem soudkyně kmene Čechů. A já rozhodla, že než bude tento muž souzen za to, čeho se účastnil, dostane příležitost dokázat, že svých zločinů lituje. A možná je i odčinit. Podle toho odměřím váhu spravedlnosti, která pak bude vložena na jeho ramena. Do té doby za něj ručím. Četla jsem v jeho mysli a vím, jaká bouře lomcuje jeho duší. Nechci už slyšet, jak zpochybňuješ jeho návrhy. Chápu tvou nevraživost, ale budeš ji muset překousnout. Jinak se nehne z místa. Je nás půl tuctu. To před nás nestaví nepřeborné možnosti. Musíme se chopit každé příležitosti, která se nabízí!“

Bivoj se upřeně díval do Libušina rozpáleného obličejce, do studeného ohně plápolajícího v jejích očích, a nebyl schopen odtrhnout pohled. Napadlo jej, jestli na něj nepoužila něco ze své čarodějně moci, aby ztupila jeho ráznost a trochu nalomila jeho vůli, ale pak si vzpomněl na slova Kazi, když vetkala ochranná kouzla do jeho opasku.

Ochrání tě před uřknutím a čáry jiných čarodějnic.

Ne, Libuše jej neuhnanula. To, co z ní v této chvíli čišelo, byla prostě jen její vnitřní síla. I proto Bivoj po dlouhé zachmuřené odmlce, kdy na něm visely tázavé pohledy všech kolem, pomalu přikývl.

„Dobrá. Pokusím se mu naslouchat. Ale nechtěj po mně, abych se k němu choval jako ke starému příteli.“

„To po tobě nikdo nežádá.“

„Pro mě je to totiž obyčejný vrahoun.“

„Chápu. Chci jen, abychom si v teď klidu, bez zbytečného vzájemného vyhrožování a urážek, vyslechli jeho návrhy. Wulfharte? Mluv. Co se ti honí hlavou?“

Durynk se zpod nakrčeného obočí rozhlédl, a když kolem sebe opravdu viděl více vstřícného zájmu než odtažitě nedůvěry, naklonil se blíž k ohništi a začal:

„Myslím, že je způsob, jak se dostat do Budče. Ale bude to, jak jinak, nesmírně nebezpečné...“

#

Brzy se uložili ke spánku, ale Libuše navzdory obrovskému vyčerpání – jak tělesnému, tak vnitřnímu – nedokázala usnout. Nové okolnosti jí proměnily srdce v bez tvarou černou hroudu, těžkou jako kus neopracovaného železa. Přesto bušilo splašeně jako po dlouhém běhu. Radost z vlastního nečekáného vysvobození zkalila zpráva o zajetí Kazi. Myslela na sestru, na její ztročené tělo a v temnotách tápající duši... Do očí jí vyhrkly slzy.

Nakonec zvedla hlavu z příkrývek a kožešin, rozprostřených u ohniště, a rozhlédla se. Vypadalo to, že všichni ostatní podlehlí únavě – s výjimkou Vlasty, která se odebrala držet stráž na hřeben kopce, oddělujícího úval s táborem od cesty do Budče. Dokonce i Wulfhart, sedící u nedalekého stromu, zachumlaný v plášti a opírající se zátylkem o zvrásněný kmen, zhluboka oddechoval ze spánku. Jen oči, prudce se pohybující pod zavřenými víčky, svědčily o tom, že mu nejsou dopřány klidné sny.

Pak ale kněžna přece jen zachytila něčí upřený pohled. Poznala, komu patří, ještě než se ohlédla. Pomalu se zvedla, a opatrně našlapujíc mezi spáči, zamířila k Veliborovi.

Zajatec nic neříkal, jen ji pozoroval skrz dvě úzké štěrbin, v něž rozsáhlý otok proměnil jeho oči. I tak však bylo vidět, že bělma má nezdravě žlutavá, protkaná hustou sítí rudých žilek. Hlasitě funěl a musel dýchat ústy. Libuši ho téměř přišlo líto. Koneckonců, to zranění mu způsobila ona. Shýbla se pro měch s čerstvou vodou z potoka, sklonila se ke strýci a dala mu napít. Neodmítl, ale ani se

neobtěžoval poděkovat, když – ne bez zakuckání – několika vydatnými doušky zahnal žízeň.

Libuše zazátkovala hrdlo měchu a posadila se na tlustý kořen buku, k němuž byl velekněz připoután. Chvíli jen tak tiše seděli. V ohništi dohořivaly poslední větve, z řevavých uhlíků sálalo matné narudlé světlo.

„Vymklo se ti to z rukou, že?“ zeptala se Libuše nakonec.

Pohlédl na ni koutkem jednoho zúženého oka, ale neodpověděl.

„Nechtěl jsi, aby to zašlo takhle daleko, nemám pravdu? Ovšem, zamýšlel jsi mě svrhnout, také odstranění vladyků během slavnosti na Chrastenu bylo součástí tvého plánu, ale určitě sis nepředstavoval, že Zličané ovládnou české území a na stolec v Budči zasedne ten poloviční krkavec. Kde se to vlastně zvirtlo, strýci?“

Chvíli to vypadalo, že nehodlá odpovědět, ale pak zahuhlal: „Byl jsem obelhán. Zrazen. Očarován. Takhle to nemělo být...“

„Ne, to rozhodně nemělo.“

„Chtěl jsem jen vrátit moc Budči. Ne uvrhnout Čechy do otroctví.“

„Věřím ti. Ani ty nejsi takový hlupák, abys dobrovolně vydal kmen cizákům. Jak jsem slyšela, původně jsi povolal ze Zliče jen stovku žoldnéřů. Za kořist ti měli pomoci podrobit české rody vládě Svarogova ohně. Přitáhlo jich však mnohem víc. Řekni, byl jsi překvapen, když se za Divokou objevilo pět set Zličanů?“

„Překvapen? Ne.“ Opět dlouhá odmlka. „Zděšen.“

Libuše na strýce pohlédla. Ta náhlá upřímnost ji překvapila. Až do této chvíle byl Velibor vzdorovitý a šířil kolem sebe jenom zášť. Vypadalo to, že se v něm něco zlomilo. Možná to způsobila únava, možná vědomí, že už dál nemá smysl vzpouzet se. Pýcha se dočkala svého pádu.

Dívka pokývala hlavou. „Ale až do poslední chvíle jsi věřil, že všechno poběží podle tvého plánu. To tě opravdu nenapadlo, že avarské mišence ze Zliče, o nichž jsme už nějakou dobu slychali nedobré zvěsti, neuspokojí nabízená odměna? Že budou chtít víc? Mnohem víc?“

„Neuvažoval jsem střízlivě. Ašiga, ona...“ Nedokončil, jen podrážděně zafuněl.

„Měla tě ve své moci, že? Její čáry ti zastřely mysl i zrak. Viděl jsi věci tak, jak si přála. Ona a její bratr, vyčkávající za východními hvězdy na příležitost.“

„Mrcha...“ procedil Velibor mezi zuby.

Libuše opět přikývla.

„Víš, proč se tě na to všechno ptám, ačkoli znám odpovědi?“

Mlčky čekal, až mu to řekne.

„Protože tohle je soud,“ dívala se na něj upřeně. „A já tě soudím. Mám na to právo, i kdybych nezdědila tu výsadu – a závazek – po svém otci. Tenhle soud ale proběhne mezi čtyřma očima, jen mezi námi dvěma. Necítím potřebu tě zostouzet a ponižovat přede všemi Čechy. Dokonce ani před těmi několika, kteří jsou tu s námi. Netoužím po pomstě. Ó ano, předtím jsem ji chtěla, to přiznávám; tam na cestě, když jsi klečel pod Wulfhartovou pozvednutou sekerou, chybělo málo a byla bych mu dovolila, aby to dokončil. Naštěstí pro tebe ta touha už ze mě vyprchala...“

„Co po mně chceš?“ zeptal se poněkud rázněji.

„Pokoru. Doznání viny. Chci slyšet, že toho všeho lituješ. Že tě mrzí tvé omyly a chyby. Vidím do tebe, takže vím, že to tak cítíš, ale chci to i slyšet.“

„Mám tady fňukat, když z tebe promlouvá pýcha? Ty jsi snad přiznala vlastní selhání? Velká hadačka, a nevytušila včas smrtelnou hrozbu...“

Světlo v Libušiných očích pomaslo. Pronikavou modrou vystřídal šedý odstín. „Není okamžiku, abych toho nelitovala. Dokonce i teď v duchu oplakávám všechny mrtvé, jejichž kosti oklovávají vrány na Vyšehradu a v Prahu. I ty další, které Zličané zabili ve dnech, jež následovaly. A totéž teď žádám od tebe.“

„Proč? Proč bych se měl podřizovat nějakému tvému soudu? K čemu mi to bude? Výčitky svědomí, pokud se ve mně nějaké ozývají, mě budou požírat bez ohledu na to, jestli si před tebou vyliju srdce, či ne. Tenhle rozhovor nikam nevede. Nech mě spát.“

„Opět se mýlíš, Velibore. Já vím přesně, proč na tebe naléhám.“

„Tak mi to řekni. Nač ty okolky?“

„Dobrá. Když na svá bedra vezmeš tíhu vlastní viny, uvěřím, že ji budeš schopen alespoň částečně odčinit.“

Kdyby jeho oči už tak nebyly úzkými škvírami, velebně by je zajisté přimhouřil.

„Tak o to tady jde?“ ušklíbl se křivě. „Chceš, abych se pod tíhou výčitek svědomí přidal na vaši stranu? Abych vám pomohl s tím šíleným plánem na vniknutí do Budče a vysvobození Kazi? Nenech se vysmát!“

„Nechci tě k ničemu nutit, strýci. Jen potřebuji jistotu, že ti můžu věřit. Protože ty nám pomůžeš, ať už to v této chvíli vidíš jakkoli.“

„Pomocť vám? Žertuješ? Vyslechl jsem si celý plán toho prokletého zrádce... Je to šílenství, a ty to víš. Tohle nemá nejmenší naději na úspěch. Vyžádá si to životy vás všech. Opravdu chceš ohrozit svůj cenný knížecí život jen pro sestřinu záchranu?“

„Ovšem. Bez zaváhání.“

„Jaký to bude mít smysl, když tam zahynete obě? Kazi za to nestojí. Už je stejně napůl mrtvá...“

„To neříkej. Je stejně naživu jako ty nebo já. Jen musíme vypudit to zlé kouzlo z její mysli. A ty nám s tím pomůžeš. Ne proto, že tě k tomu donutíme, ale protože to sám budeš chtít.“

„Ale? Jak toho chceš dosáhnout?“

„Nijak. Řekla jsem přece, že tě nebudeme do ničeho nutit.“

„Tak proč bych měl nasazovat krk?“

„Kvůli své dceři.“

Velibor se zarazil a viditelně ztuhl.

„Nemám dceru,“ zachroptěl po chvíli.

„Ale máš. Táhle leží.“

„Ta divoženka? Ta, která se mě tu přede všemi zřekla a vyhrožovala mi zabitím? To *není* má dcera!“

„Nelži sám sobě, Velibore. Ještě mám v čerstvé paměti tvé nenávistné spílání na dcery Jezerky ve vladykově palotě v Prahu.“

„To je dobře, že si to pamatuješ. Protože na mém postoji k těm špinavým uctívačkám běsů se nic nezměnilo.“

„Já vím. A také vím, že tu nenávisť způsobil pocit ztráty milovaného dítěte.“

Velibor zalapal po dechu a nebylo to jen tím, že se mu s opuchlým nosem dýchalo opravdu těžce.

„Láska, říkáš? Ano. K mé rozkošné Mladě, tenkrát před lety. Jenže má dcera zemřela v den, kdy jsem ji musel obětovat nečistým mocnostem v prameni pod Chrastenem...“

„Ne. Pořád žije. A ty ji pořád miluješ. Jinak bys na to už dávno zapomněl a tvá nevraživost k rusalkám by vyprchala. Nestalo se tak. Ztráta Mlady tě stále bolí.“ Libuše se zhluboka nadechla. „A já pořád doufám, že se vzpamatuješ, strýci. Že v sobě probudíš zbytky lidskosti a střízlivého rozumu. Mlada je na mé straně. Na straně Čechů, kteří unikli před nájezdníky a doufají v brzký protiúder. Tvá dcera krvácela i zabíjela ve jménu kmene, který jsi ty předhodil cizákům. Je teď na tobě, aby ses rozhodl, na čí stranu se postavíš. Jestli půjdeš proti vlastní dceři. Neodpovídej mi hned. Nech si to projít hlavou. Až přijde správný čas, zeptám se tě znovu. A možná ani nebudu muset. Možná za mnou s odpovědí přijdeš sám.“

S těmi slovy se Libuše zvedla, ukázala zaraženě mlčícímu Veliborovi záda a vrátila se na své provizorní lůžko u ohniště. Tentokrát usnula téměř okamžitě.

Mlada se choulila v náruči tiše oddechující Šárky a zpod víček, pevně stisknutých ve snaze zamaskovat, že je pořád vzhůru, jí vyvěraly průzračné potůčky slz.